

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.774 van 30 april 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 27 januari 2009 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op het arrest nr. 22.825 van 6 februari 2009 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen.

Gezien het verzoek tot voortzetting.

Gezien de repliekmemoorie.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat K. CUSSE en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn.

Op 26 september 2008 vraagt verzoekster de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 27 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan (2) de Franse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16¹e van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Betrokkene heeft in Frankrijk asiel aangevraagd en de Franse overheid heeft op datum van 4/12/2008 en 12/1/2008 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon en haar gezin.

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom haar asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden.

Betrokkene vroeg samen met haar echtgenoot, D.N. (...), °29/10/1981 en haar 3 kinderen: D.N. (...), °13/02/2002, D.L. (...), ° 01/05/2005 en D.M. (...), ° 15/12/2006 asiel aan in België op 26/09/2008.

Betrokkene verklaarde in haar interview dd 26/9/2008 dat zij asiel aanvroeg in Frankrijk. Er is een hit eurodac.

Aangenomen wordt dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten niet langer dan drie maanden verlaten heeft sinds haar asielaanvraag in Frankrijk waardoor de verantwoordelijkheid van Frankrijk intact blijft.

Betrokkene verklaart naast haar echtgenoot en kinderen geen familie in België of elders in de lidstaten te hebben.

Er is ook geen enkele concrete aanwijzing dat betrokkene of haar kinderen een specifieke medische behandeling dienen te genieten in België of omwille van gezondheidsredenen niet in staat zouden zijn om te reizen.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag te behandelen op grond van artikel 3² of art 15 van bovengenoemde verordening.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 5 (vijf) dagen of dient zij zich aan te bieden bij de Franse autoriteiten (2).

(…)”

2. Rechtspleging

In haar inleidend verzoekschrift vraagt verzoekster het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand.

In de huidige stand van zaken heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen bevoegdheid om zich uit te spreken over een verzoek betreffende het verlenen van de kosteloze rechtsbijstand.

Op verzoeksters vraag wordt derhalve niet ingegaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringplicht. Vervolgens geeft verzoekster enkel een theoretische uiteenzetting aangaande het zorgvuldigheidsbeginsel.

Onder “middel” in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590, RvS 4 mei 2004, nr. 130.972, RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekster laat na op een voldoende duidelijke wijze uiteen te zetten waarin de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van

de motiveringsplicht bestaat. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het eerste middel geen middel is in de zin van de voornoemde bepaling.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster geeft aan dat, opdat aan de materiële motiveringsplicht voldaan is, drie voorwaarden dienen nageleefd te worden. Zo moeten de motieven kenbaar zijn in het administratief dossier, juist zijn en draagkrachtig. Zij wijst erop dat een beslissing consistent dient te zijn en zowel juridisch als feitelijk aanvaardbaar dient te zijn.

Verzoekster stelt dat het motief, als zou zij in haar interview verklaard hebben dat zij asiel heeft aangevraagd in Frankrijk, niet overeenstemt met de feiten. Zij meent dat een herhaalde lezing van het volledige verslag van het interview niets aan het licht brengt dat er ook maar op zou kunnen wijzen dat zij een verklaring in die zin zou hebben afgelegd, laat staan dat dergelijke verklaring letterlijk werd opgenomen in het verslag. Verzoekster ontkent overigens ten stelligste dat zij dergelijke aanvraag zou hebben ingediend en vraagt zich af waar dergelijke bewering op gesteund is. Verzoekster vervolgt dat gezien de bewering dat zij tijdens haar interview zou hebben verklaard een asielaanvraag te hebben ingediend in Frankrijk de enige reden is die wordt aangehaald ter motivering van de beslissing en gezien het bestaan van deze verklaring op geen enkele manier kan worden aangetoond (het verslag van het interview vermeldt in dit verband niets) en zelfs manifest onjuist is, het past om de bestreden beslissing te vernietigen.

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de motivering concreet is met verwijzing naar de gekende feiten, de in het kader van de Europese verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 toegepaste regelgeving en de uitdrukkelijke aanvaarding door Frankrijk. De verwerende partij stelt dat verzoekster pleit tegen de feiten zoals die blijken uit het administratief dossier.

In de memorie stelt verzoekster opnieuw dat de bewering als zou zij in haar interview hebben verklaard dat zij asiel heeft aangevraagd in Frankrijk, niet overeenstemt met de feiten. Zij wijst erop dat in het document getiteld 'verklaring' van 26 september 2008 het tegendeel staat, daar op de vraag *'Heeft asielzoeker in het land van verblijf of in een ander land reeds eerder een asielaanvraag ingediend'* het antwoord neen luidt. Zij ontkent opnieuw ten stelligste dat zij ooit in Frankrijk zou zijn geweest en dergelijke aanvraag zou hebben ingediend.

Volgens verzoekster wordt er voorts geargumenteed dat de Franse overheid heeft ingestemd met de terugname van verzoekster en haar gezin, terwijl uit de documenten van 4 december 2008 en 12 januari 2009 blijkt dat de Franse autoriteiten inderdaad hebben ingestemd met de terugname van bepaalde personen, maar dat de documenten andere namen dan die van verzoekster en haar kinderen vermelden. Verzoekster stelt dat de documenten van de Franse autoriteiten laten uitschijnen dat zij onder een andere naam asiel zou hebben aangevraagd in Frankrijk, dat deze verklaring een aantal vragen onopgelost laat en aldus onvoldoende is, dat er aldus een vergissing in het spel is.

Verzoekster gaat verder dat de documenten van de Franse overheid het akkoord met de terugname vermelden van een zekere mevrouw Z.V. geboren op 4 februari 1984. Verzoekster geeft aan dat niet alleen de naam (K.G.) niet overeenstemt met haar naam, maar dat ook de geboortedatum niet klopt (9 maart 1983). Verzoekster verwijst naar haar geboorteakte die zich reeds in het administratief dossier bevindt en opnieuw wordt toegevoegd bij het inleidend verzoekschrift. Verzoekster stelt dat bovendien de namen alsook de voornamen van haar kinderen evenals hun geboortedata vermeld op de documenten van de Franse autoriteiten niet overeenstemmen met de namen en voornamen alsook geboortedata van de kinderen vermeld in stuk 6 (zijnde de verklaring van 26

september 2008 met betrekking tot verzoekster), noch met de namen en voornamen alsook geboortedata van de kinderen vermeld op het doorlaatbewijs.

Verzoekster stelt ook dat uit de bijlage 'Hit Eurodac' blijkt dat zij op dezelfde dag, op 29 september 2009, zowel in Frankrijk als in België vingerafdrukken zou hebben laten nemen, in Frankrijk meer bepaald *'te 490 Frankrijk'*. Zij stelt dat uit de stukken van het dossier niet valt af te leiden waar '490 Frankrijk' exact gelegen is, maar dat kan vermoed worden dat het om Bordeaux gaat nu verzoekster zich volgens het doorlaatbewijs in Bordeaux dient aan te dienen. Verzoekster is van mening dat, onafhankelijk van feit waar '490 Frankrijk' zich exact bevindt, het praktisch onmogelijk is dat de vingerafdrukken op 26 september 2008 zowel in Brussel als in Frankrijk zouden zijn genomen, dit is des te meer onmogelijk daar uit documenten blijkt dat verzoekster rond de middag reeds in Brussel was. Verzoekster verwijst naar het document getiteld 'verklaring' met betrekking tot haar echtgenoot, daarin staat bij 'duur van het gesprek' dat haar echtgenoot tussen 11u50 en 13u10 werd gehoord. Verzoekster stelt dat gezien zij en haar echtgenoot zich samen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aanboden, hieruit blijkt dat zij op 26 september 2008 zich rond de middag in Brussel bevond. Zij is van mening dat het onmogelijk is dat haar vingerafdrukken diezelfde dag ook in Frankrijk (Bordeaux) werden genomen.

Verzoekster bekritiseert ten slotte de bestreden beslissing op het motief dat *'aangenomen wordt dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten niet langer dan drie maanden verlaten heeft sinds haar asielaanvraag in Frankrijk waardoor de verantwoordelijkheid van Frankrijk intact blijft'*. Zij stelt dat er niet te begrijpen valt hoe een dergelijke motivering betrekking kan hebben op haar, dat uit de bijlage getiteld 'Hit Eurodac' blijkt dat zij op dezelfde dag in België en Frankrijk vingerafdrukken zou hebben laten nemen, dat er aldus onmogelijk 3 maanden kan verlopen zijn tussen een beweerde asielaanvraag in Frankrijk en de asielaanvraag in België. Verzoekster meent dat, nu duidelijk aangetoond wordt dat er een vergissing in het spel is, het past de bestreden beslissing te vernietigen.

In de repliekmemoire reageert de verwerende partij dat de overdracht aan een andere lidstaat niet kan gebeuren tenzij die lidstaat instemt op grond van de criteria van de Verordening EU 343/2003. Zij wijst erop dat de overname door Frankrijk aanvaard werd, na vergelijking van de vingerafdrukken. De verwerende partij wijst erop dat de motivering van de bestreden beslissing is gesteund op artikel 16 – 1 e van de Europese verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003. Zij wijst er ook op dat blijkt uit de verbeterende print van de Hit Eurodac resultaten dat haar vingerafdrukken in werkelijkheid genomen werden op 27 oktober 2005, gelijktijdig met die van haar echtgenoot. Zij stelt dat de code 490 staat voor de plaats waar de controle gebeurde en niet bekend is bij de Belgische overheid, dat die informatie in iedere hypothese irrelevant is. De verwerende partij wijst er ook op dat de materiële vergissing die geleid heeft tot de zin 'betrokkene verklaarde in haar interview dd. 26/9/2009 dat ze asiel aanvraag in België (bedoeld wordt Frankrijk)', geen afbreuk doet aan de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing. Zij stelt dat het immers vaststaat dat verzoekster dezelfde persoon is als Z.V., geboren op 4 februari 1984, die in Frankrijk een asielaanvraag indiende in oktober 2005 en wiens asielaanvraag er werd verworpen. Zij stelt ook dat de vaststelling dat Frankrijk zich bij toepassing van de Verordening EU 343/2003 bevoegd verklaart en de terugname van verzoekster aanvaardt, volstaat om vast te stellen dat de bestreden beslissing werd gegeven op correcte feitelijke en wettelijke basis. De verwerende partij wijst er ook nog op dat de kinderen in Frankrijk werden geregistreerd met de familienaam U. die logischerwijs dezelfde is als die van hun vader en dat een geboorteakte geen bewijs van identiteit is en derhalve zonder incidentie is op de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op

grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het motief *'Er is een hit Eurodac'* en *'de Franse overheid heeft op datum 4/12/2008 en 12/01.2008 ingestemd met de vraag tot terugname'* zijn de determinerende motieven, in de zin dat ze de bestreden beslissing op zichzelf kunnen dragen. De kritiek van verzoekster ten aanzien van de andere motieven betreft aldus een kritiek op overtollige motieven. De eventuele gegrondheid van de kritiek op een overtollig motief kan hoe dan ook niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden.

Het motief dat verzoekster in haar interview verklaard zou hebben dat zij asiel heeft aangevraagd in Frankrijk, betreft aldus een overtollig motief, zodoende dat kritiek op dit motief niet kan leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. Alsook is de kritiek op het motief dat *'aangenomen wordt dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten niet langer dan drie maanden verlaten heeft sinds haar asielaanvraag in Frankrijk waardoor de verantwoordelijkheid van Frankrijk intact blijkt'*, een kritiek op een overtollig motief dat niet kan leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. Ten overvloede wenst de Raad er nog op te wijzen dat het voorgaande motief wel degelijk staat, nu verzoekster niet aantoont dat zij het grondgebied van de lidstaten langer dan drie maanden verlaten heeft. Immers verzoeksters argument dat uit de hit Eurodac zou blijken dat zij op dezelfde dag in België als Frankrijk vingerafdrukken heeft laten nemen, gaat niet op aangezien zij zelf in een andere paragraaf dit feit (het nemen van vingerafdrukken op dezelfde dag in twee verschillende landen) poogt te weerleggen en gezien de verwerende partij toegeeft dat het hier om een materiële vergissing gaat en dit met voorgebrachte documenten weerlegt. Eveneens dient er op gewezen, zelfs indien zij Frankrijk langer dan drie maanden zou verlaten hebben en in België langer dan drie maanden zou zijn, de argumentatie niet opgaat gezien de motivering niet stelt *'het grondgebied van Frankrijk niet langer dan drie maanden verlaten heeft'* doch wel *'het grondgebied van de lidstaten niet langer dan drie maanden verlaten heeft'*. Gezien België en Frankrijk beide lidstaten zijn, gaat de redenering van verzoekster niet op.

Waar verzoekster kritiek uit op de documenten waarbij de Franse overheid instemt met de overname van verzoekster en haar kinderen, daar de namen daarin vermeld, niet overeenstemmen met de namen die verzoekster opgegeven heeft tijdens haar asielaanvraag in België, meer bepaald in het interview van 26 september 2008, noch met de namen op het doorlaatbewijs, kan zij niet gevolgd worden. Gezien er een hit Eurodac is, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier en uit de stukken voorgelegd door de verwerende partij, op basis van vingerafdrukken, kan verzoekster niet, ook niet met het argument dat de namen noch geboortedata gelijk zijn, voorhouden dat het niet om dezelfde personen zou gaan. Het is immers het doel van het nemen van vingerafdrukken om personen die verschillende identiteiten hanteren, te identificeren. Zodoende kan voornoemde kritiek niet weerhouden worden.

Waar verzoekster nog betwist dat haar vingerafdrukken op dezelfde dag zowel in België als in Frankrijk zijn genomen, kan zij gevolgd worden. Immers geeft de verwerende partij toe dat het hier om een materiële vergissing gaat. Ter staving legt de verwerende partij ter gelegenheid van haar repliekmemoire dan ook het correcte document van de 'Eurodac-hit' voor. Een materiële vergissing kan echter niet leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier. Een schending van de materiële motiveringsverplichting wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.